

Lausuma korkeimmalle hallinto-oikeudelle Vaasan hallinto-oikeuden 6.3.2024 antamaan päätökseen, diaarinro 826/2024

Kaupunginhallituksen lupajaosto 07.11.2024 § 56
128/11.01.00.06/2021

Valmistelija Ympäristönsuojelusihteri

Korkein hallinto-oikeus pyytää Lieksan kaupungin lupajaostolta lausumaa valituslupahakemuksesta ja valituksesta korkeimmalle hallinto-oikeudelle koskien Vaasan hallinto-oikeuden 6.3.2024 antamaa päätöstä 247/2024 koskevassa valvonta- ja hallintopakkoasiassa.

Valituksen alainen päätös liittyy 16.2.2021 lupajaostolle tulleeeseen kiinteistön 422-418-8-42 omistajan (jatkossa Valittaja) pyyntöön poistaa ilmavesilämpöpumppu naapurissa sijaitsevan rivitaloyhtiön rakennuksen seinästä ja siirtää se toisaalle. Pyyntöön perusteena oli ilmavesilämpöpumpun aiheuttama melu, jonka Valittaja kokee haitalliseksi.

1.4.2021 Lieksan kaupungin lupajaosto päätti lopettaa asian käsittelyn melumittausten jälkeen. Tämän päätöksen Vaasan hallinto-oikeus kumosi 27.6.2022. Uudet melumittaukset suoritettiin 22.11.2022. Melumittauksen tulokset osoittivat, etteivät melutasot ylitä Valtioneuvoston päätöksen 993/1992 asettamia raja-arvoja.

8.1.2023 Valittaja antoi vastineen melumittauksista ja toisti pyyntönsä poistaa ilmalämpöpumppu kyseiseltä paikalta ja siirtää laite toisaalle. 27.1.2023 rivitaloyhtiön vastine meluraporttiin oli, ettei yhtiö siirrä ilmavesilämpöpumppua. Lupajaosto hylkäsi pyynnön laitteen poistamisesta kokouksessaan 2.3.2023 ja päätti lopettaa asian käsittelyn. Valittaja teki päätöksestä valituksen Vaasan hallinto-oikeuteen 2.4.2023. Vaasan hallinto-oikeus hylkäsi valituksen 6.3.2024, jonka jälkeen Valittaja haki päätöksestä valituslupaa korkeimmalta hallinto-oikeudelta 4.4.2024.

Lieksan kaupunginhallituksen lupajaosto antaa asiassa seuraavan lausuman:

Taustaa

Asunto Oy Nurmijärjen Rivit on asentanut vuonna 2017 ilmavesilämpöpumpun ulkoyksikön ulkoseinään siten, että se asennoituu suoraan naapurikiinteistön rakennuksen suuntaan aiheuttaen Valittajan mukaan kohtuutonta haittaa kiinteistön käyttämiselle. Meluselvityksiä on tehty vuoden 2017 jälkeen useita, joista missään mittaustulokset eivät ylitä valtioneuvoston päätöksen melutasojen ohjearvoista (993/1992, VNP) annettuja arvoja.

Lieksan kaupunki on tilannut Bido Oy:ltä meluselvityksen rivitalon ulkoseinään asennetun ilmavesilämpöpumpun ulkoyksikön aiheuttamien melujen selvittämiseksi lähimmän häiriintyvän kiinteistön piha-alueella. Meluselvitys on laadittu mittaamalla 22.11.2022. Mittaus tehtiin kahdesta eri pisteestä lähimmän häiriintyvän kiinteistön piha-alueelta. Häiriötä kokeva henkilö valitsi mittauspisteet siten, että ne edustivat alueita, joissa oleskellaan. Mittaus tehtiin niin, että mittaustulokset vastaavat tilannetta, jossa ilmavesilämpöpumppu olisi käytössä yhtäjaksoisesti ympäri vuorokauden optimaalisissa meluolosuhteissa häiritsevyyden kannalta.

Meluselvityksessä tehdyt mittaukset eivät selvityksen mukaan ylitä melutasojen ohjearvoista annetun valtioneuvoston päätöksen (993/1192, VNP) 2 §:n mukaisia päiväohjearvoja minkään mittauksen osalta. Selvityksessä todetaan, että yöaikaan melutasot ovat todennäköisesti alhaisemmat, eikä mittauspiste 1 ole yöaikaan todennäköinen oleskelupaikka. Lisäksi selvityksessä todetaan, että todellinen keskiäänitaso on mitattuja tuloksia alhaisempi johtuen ilmavesilämpöpumpun todellisesta käyttöasteesta.

Perustelut valitusluvan epäämiseksi

Valittaja on valituslupahakemuksessaan katsonut, että valituslupa olisi myönnettävissä seuraavilla perusteilla:

1. Oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain 111 §:n 1 momentin 1 kohdan perusteella, sillä Valittaja on katsonut, että asia on tärkeää saattaa korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi lain soveltamisen kannalta muissa samankaltaisissa tapauksissa ja oikeuskäytännön yhtenäisyyden vuoksi.
2. Valittaja on katsonut, että valitusluvan myöntämiselle on lisäksi oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain 111 §:n 1 momentin 3 kohdassa tarkoitettu muu painava syy.

Lieksan kaupunginhallituksen lupajaosto katsoo, ettei valituslupaa pidä myöntää, sillä asiassa ei ole esitetty sellaista lakiin perustuvaa seikkaa, jonka perusteella valitusluvan myöntämiselle olisi perusteet.

Oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain (808/2019, HOL) 111 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaan valituslupa tulee myöntää, jos lain soveltamisen kannalta muissa samanlaisissa tapauksissa tai oikeuskäytännön yhtenäisyyden vuoksi on tärkeää saattaa asia korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi, sekä 1 momentin 3 kohdan mukaan, jos valitusluvan myöntämiseen on muu painava syy. Hallituksen esityksen (HE 29/2018 vp) mukaan valituslupa voitaisiin myöntää ns. ennakkopäätösperusteella (em. 1 kohta). Tällöin valituslupa myönnettäisiin, jos asiassa olisi tarve saada viranomaisten ja hallintotuomioistuinten ratkaisukäytäntöä ohjaava ja yhtenäistävä ylimmän oikeusasteen ratkaisu. Ratkaisukäytäntöä ohjaavan ennakkopäätöksen saamiseen voisi liittyä esimerkiksi oikeuskysymys, jossa hallinto-oikeudet ovat antaneet erisuuntaisia ratkaisuja. Ennakkopäätöksen tarve olisi myös silloin, jos asiaan liittyy uuden lainsäädännön soveltamista koskevia tai muita sellaisia tulkinnanvaraisia oikeuskysymyksiä, joilla on merkitystä laajemminkin kuin kyseessä olevassa tapauksessa, eikä asiasta vielä ole korkeimman hallinto-oikeuden oikeuskäytäntöä.

Valituslupa voitaisiin hallituksen esityksen mukaan myöntää myös muun painavan syyn perusteella (em. 3 kohta). Tällainen syy voisi olla esimerkiksi asian taloudellinen tai muu erityisen suuri merkitys Valittajan oikeusturvan tai yleisen edun kannalta. Muu painava syy voisi olla myös se hallintolainkäytössä yleinen tilanne, että samanlaisessa tilanteessa yksi asianosainen saa valitusluvan ja voittaa asiansa. Tällöin valituslupa olisi yhdenvertaisuuden vuoksi yleensä myönnettävä muillekin samassa asemassa oleville valituslupaa hakeneille.

Lieksan kaupunginhallituksen lupajaosto toteaa, ettei Valittaja ole esittänyt valitusluvan myöntämistä puoltavia seikkoja. Meluhaitan arvioimisesta on

olemassa korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisukäytäntöä, joka näyttäytyy varsin yhtenevänä, joten sen perusteella ennakkopäätöksen tarvetta ei ole. Valittajan esittämät muun painavan syyn perusteet eivät myöskään ole laintulkintaa ohjaavan lainsäätäjän tarkoituksen mukaisia.

Valituslupahakemuksen tueksi on vedottu etenkin asianosaiselta haitan torjumiseksi vaadittujen toimenpiteiden epäselvyyteen sekä ohjearvojen merkitykseen. Kummatkin kysymykset näyttäytyvät vastaavissa valvontatilanteissa oikeudellisesti ja systemaattisesti selvinä, ja niihin on otettu kattavasti kantaa hallinto-oikeuden valituksenalaisessa ratkaisussa. Ratkaisu on pelkistynyt hyvin tavanomaiseen lupakynnyksen sekä hallintopakko- ja muiden määräysten antamisen edellytyksiin sekä haitankärsijän sietovelvollisuuden mitoittamiseen. Myös melumittaukset ja muu tosiasiaselvitys vaikuttaa kiistattomalta. Kyseiset oikeuskysymykset ja tosiseikat eivät vaadi lisätarkastelua korkeimmassa hallinto-oikeudessa. Valitusluvan epäämistä puoltaa myös se, että Valittaja vetoaa edelleen virheellisesti hallintopakkomääräysten edellytyksiin, vaikka jo valituksenalaisessa päätöksessä on käynyt selväksi, että ympäristönsuojelulain 175 §:n mukainen hallintopakko tulisi sovellettavaksi vain, jos toimintaa säännellään ympäristöluvalla. Kun lupakynnys ei ylity, voisi tilanne tulla arvioiduksi vain ympäristönsuojelulain 180 §:ssä tarkoitettujen yksittäisten ja selvästi hallintopakkoa pehmeämpien ohjaavien määräysten kautta. Valittajan jäsenystapa on siten virheellinen ja osaltaan kuvastaa sitä, ettei heillä tässä vaiheessa ole perusteltua oikeussuojan tarvetta.

Toissijaisesti, jos valituslupahakemus kuitenkin hyväksytään, Lieksan kaupunginhallitus lausuu, että valitus tulee hylätä perusteettomana. Asiassa ei ole esitetty sellaisia perusteita, joiden perusteella valitus tulisi hyväksyä.

Perustelut valituksen hylkäämiseksi

Valittaja on vaatinut korkeimman hallinto-oikeuden kumoavan Vaasan hallinto-oikeuden päätöksen ja

1. velvoittavan Asunto Oy Nurmijärven Rivit siirtämään ilmavesilämpöpumpun ulkoyksikön rivitalon muulle seinustalle. Jos ulkoyksikkö siirretään rakennuksen länsipäätyyn, taloyhtiö tulee velvoittaa lisäksi rakentamaan absorboiva ja heijastava meluaita kiinteistöjen rajalle; sekä
2. velvoittavan Lieksan kaupungin korvaamaan asian käsittelystä aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja 270 euroa ja korkeimmassa oikeudessa 530 euroa korkolain 4 §:n 1 momentin mukaisine viivästyskorkeineen siitä lukien, kun kuukausi on kulunut tuomion antamispäivästä.

Väitetty meluhaitta on tutkittu huolellisesti useaan otteeseen, eikä äänitaso ylitä viimeisimmänkään meluselvityksen mukaan valtioneuvoston ohjeistusta milteään osin. Korkein hallinto-oikeus on aikaisemmin ratkaisuihissaan KHO 2023:128 ottanut kantaa valtioneuvoston päätökseen melutason ohjearvoista ja todennut, ettei ohje ole oikeudellisesti sitova, mutta se perustuu kuitenkin tutkimuksiin ja selvityksiin melutasoista, jotka yleensä alentavat asuinympäristön viihtyisyyttä. KHO on myös todennut, että oikeuskäytännössä melun enimmäisäänitasona asuinalueilla on vakiintuneesti sovellettu 60 dB:n (Lafmax) äänitasoa. Tämä äänitaso ei ylity nyt käsillä olevassa tapauksessa Valittajan kiinteistöllä mittausten perusteella milteään osin. Valittajan vaatimuksille ei näin ollen ole perusteita.

Lisäksi on syytä korostaa, että mahdollista ympäristönsuojelulain 5 §:n määritelmäsäännöksen mukaista terveys- ja viihtyisyyshaittaa on asian hallinnollisessa valmistelussa ja hallinto-oikeuden ratkaisussa arvioitu jo useasta eri perspektiivistä ja päädytty toistuvasti siihen johdonmukaiseen lopputulemaan, ettei asiassa ole edellytyksiä edes ympäristönsuojelulain 180 §:ssä varsin löyhin perustein mahdollistetun yksittäisen määräyksen antamiseen. Tämä korostaa etenkin sitä, etteivät tiukemmin perustein ylittyvä ympäristönsuojelulain 27 §:n mukainen ympäristöluvan kynnys ja siihen perustuvat 175 §:ssä tarkoitetut varsinaiset hallintopakon keinot missään nimessä voi tulla kyseeseen.

Sietokynnyksestä

Eräistä naapuruussuhteista annetun lain (26/1920, naapuruussuhdelaki) 17 §:n 1 momentin mukaan kiinteistöä, rakennusta tai huoneistoa ei saa käyttää siten, että naapurille, lähistöllä asuvalle tai kiinteistöä, rakennusta tai huoneistoa hallitsevalle aiheutuu kohtuutonta räsitusta ympäristölle haitallisista aineista, noesta, liasta, pölystä, hajusta, kosteudesta, melusta, tärinästä, säteilystä, valosta, lämmöstä tai muista vastaavista vaikutuksista. Hallituksen esityksen (HE 84/1999 vp) mukaan naapureilla on kuitenkin velvollisuus sietää muita haittoja paitsi kohtuutonta räsitusta (ns. sietokynnys).

Naapuruussuhdelaisissa tarkoitettua kohtuutonta räsitusta arvioidaan itsenäisesti ko. lain mukaisten oikeussuojakeinojen nojalla. Kyseeseen tulee 20 §:n mukaisesti yksityisoikeudellinen kanne lain mukaan toimivaltaisessa käräjäoikeudessa. Hallintotuomioistuin ei siten ole itsessään toimivaltainen ottamaan kantaa kohtuuttoman räsituksen ja sitä koskevien seuraamusten edellytyksiin kyseisen lain nojalla.

Tämän ohella kohtuuton räsitus kytkeytyy ympäristönsuojelulain 27 § 2 momentin 3 kohdassa tarkoitettuun ympäristöluvan kynnukseen niissä tilanteissa, joissa toiminta ei luonteensa vuoksi nimenomaisesti ja ensisijaisesti kuulu lupavelvollisuuden piiriin. Lupakynnyksen ylityessä sovellettaviksi voivat tulla myös valvoan viranomaisen antamat ympäristönsuojelulain 175 §:n mukaiset määräykset. Jos lupaa ei ole tällaisessa tilanteessa haettu, voivat määräykset kohdistua ensi sijassa siihen, että asianosainen ympäristönsuojelulain 175 §:n ja tarvittaessa uhkasakkolain mukaisen uhan nojalla velvoitetaan luvan hakemiseen. Kyse on systemaattisesti siitä, että toiminnanharjoittaja velvoitetaan saattamaan toiminta ns. ennakovalvonnan eli lupakäsittelyn piiriin. Vasta ympäristöluvalla toiminta voidaan, mm. lupahakemuksessa esitettyjen tarkempien tietojen perusteella, saattaa lupamääräyksillä tarkemmin säänneltyksi. Vastaavasti vasta luvan tultua myönnettyksi voidaan tarkemmin arvioida, onko toiminta viranomaisen asettamien lupamääräysten mukaista.

Hallinto-oikeus on valituksenalaisessa ratkaisussaan jo kattavasti argumentoiden arvioinut sekä ympäristönsuojelulain 175 §:n soveltamisedellytyksiä että 180 §:ssä tarkoitettujen yksittäisten määräysten mahdollisuutta. Ratkaisussa on kuvattu, että ympäristönsuojelulain 175 §:n soveltamiseksi ei riitä, että tarkasteltava toiminta täyttäisi ympäristön pilaantumisen määritelmän. Kriteerinä 175 §:n soveltamisessa on lisäksi, että toiminta on vastoin laissa nimenomaisesti säädettyjä velvoitteita eli käytännössä toiminnan tulee olla luvanvaraista tai jo myönnetyn luvan vastaista, jotta 175 §:n varsinainen hallintopakosäännös tulisi sovellettavaksi. Hallinto-oikeus on johdonmukaisesti ottanut kantaa asiaan

ja tullut siihen johtopäätökseen, ettei tilanteessa kyse ole nimenomaisesta luvanvaraisen toiminnan tyyppitilanteesta, eikä luvanvaraisuus toteudu myöskään naapuruussuhdelakiin perustuvan lakiviittauksen ja kohtuuttoman rasituksen kautta. Näin ollen ympäristönsuojeluviranomainen ei ole voinut edellyttää toiminnanharjoittajalta luvan hakemista esimerkiksi uhkasakkolain mukaiseen uhkaan tukeutuen. Luvanvaraisuuden ja varsinaisen hallintopakon rinnalla toisena etenemisreitteinä arvioitavaksi ovat tulleet ympäristönsuojelulain 180 §:ssä tarkoitettujen yksittäisten määräysten edellytykset. Hallinto-oikeudenkin viittaamin tavoin jo edellisen ympäristönsuojelulain esitöistä välittyy systemaattinen lähtökohta, ettei yksittäisten määräysten tarvitse varsinaista hallintopakkoa vastaavalla tavalla kytkeytyä tiettyjen nimenomaisten säännösten rikkomiseen. Samalla yksittäisten määräysten toteutumisesta ei myöskään voida tehostaa hallinnollisella pakolla. Lisäksi näille määräyksille ominaista on, että sietokynnys voi määräysten hallintopakkoa alemman asteisen hierarkkisen luonteen vuoksi jäädä hallintopakkoa ja kohtuuttoman rasituksen arviointia alemmalle tasolle.

Hallinto-oikeus on joka tapauksessa tarkastellut tosiseikkoja sekä luvanvaraisuuden että yksittäisten määräysten antamisen näkökulmasta ja päätenyt siihen, ettei melu kummallakaan jäsentämistavalla ole ylittänyt haitankärsijän sietokynnystä. Melua on muun ohella luonnehdittu kohtuulliseksi. Ääni on luonteeltaan ollut melko tavanomaista, eikä sen voimakkuus ole yltänyt ohjearvojen sallittuihin enimmäismääriin asti.

Kun otetaan huomioon edellä kuvattu hallinto-oikeuden argumentaation johdonmukaisuus sekä tapauksen melko kiistattomina näyttäytyvät tosiseikat, käy nopeasti selväksi, ettei korkein hallinto-oikeus loogisesti voi päätyä asiassa toiseen johtopäätökseen.

Ilmavesilämpöpumpun koko valitaan sen käyttökohteen koon mukaisesti. Kyseinen pumppu soveltuu käytöltään myös rivitaloihin, joten pumppu ei ole liian suuri nyt käytettävään kiinteistöön, ja näin ollen väite teollisuuskäyttöön tarkoitetusta pumpusta on perusteeton. Ilmavesilämpöpumput on suunniteltu siten, että ne sammuvat olosuhteiden kylmettyä liikaa. Valittaja on esittänyt väitteitä pumpun toiminnasta myös kylmemmissä olosuhteissa, mutta näyttöä asiasta ei ole, joten asia jää subjektiivisen väitteen tasolle.

Melun kokemus on yleensäkin subjektiivinen käsite, ja objektiivisen arvioinnin tueksi valtioneuvosto on päätöksellään laatinut ohjeistuksen, jonka myös korkein hallinto-oikeus on vakiinnuttanut oikeuskäytännössä. Tällä tavoin on linjattu äänen ja melun raja-arvot, joiden alle jäävät arvot on katsottava kuuluviksi naapurin sietokynnyksen piiriin. Tällaiset ohjeistuksen alittavat arvot eivät siten ole kohtuuttomia naapuruussuhdelain 17 §:n 1 momentin mukaisesti, eivätkä ympäristöluvan edellytykset täyty tällä perusteella. Tässä tapauksessa raja-arvot eivät ylity miltään osin. Väitetty melu myös peittyi ohi ajavien autojen tai ihmisten puheen alle, mikä osaltaan kuvastaa sen jäsentymistä tavanomaisten äänien joukkoon ja sietokynnyksen piiriin.

Terveyshaitasta

Terveyshaitta on sekä ympäristönsuojelulain että terveydensuojelulain mukainen käsite. Lakien soveltamisalat ovat osin päällekkäiset ja rinnakkaiset. Peruslinjauksena voidaan pitää, että jos asunnon sisällä ilmenee väitettyä terveyshaittaa esimerkiksi melun muodossa, tulee asiassa ensisijaisesti soveltaa terveydensuojelulakia, sillä terveydensuojelulain suojelukohde on ensisijaisesti ihminen, jota suojellaan elinympäristön

aiheuttamilta terveyshaitoilta. Elinympäristöllä tarkoitetaan laissa asunnon sisätiloja ja ihmisen välitöntä ympäristöä. Lähinnä jos väitetty haitta ilmenee asunnon ulkopuolella, voisi olla kyse ympäristönsuojelulain mukaisesta terveyshaitasta. Jos Valittaja kokee väitetystä melusta haittaa asunnon sisällä, tulisi asia saattaa käsiteltäväksi ensisijaisesti terveydensuojelulain näkökulmasta ja terveydensuojelulakia valvovassa viranomaisessa eli Pohjois-Karjalan hyvinvointialueella.

Yhteenveto

Ympäristönsuojelulain 5 § 2 momentin mukaan ympäristön pilaantumisen tarkoitetaan sellaista päästöä (melu), jonka seurauksena aiheutuu joko yksin tai yhdessä muiden päästöjen kanssa mm. terveyshaittaa, ympäristön yleisen viihtyisyyden tai erityisten kulttuuriarvojen vähentymistä, ympäristön yleiseen virkistyskäyttöön soveltuvuuden vähentymistä ja vahinkoa tai haittaa omaisuudelle taikka sen käytölle. Meluselvityksen perusteella kyse ei ole sellaisesta ympäristönsuojelulain 5 § 2 momentissa tarkoitettua pilaantumisesta, joka johtaisi velvollisuuteen hakea ympäristölupaa tai muulla tapaa perustelisi viranomaisen määräysten antamista.

Ympäristönsuojelulain 27 §:ssä säädetään yleisestä luvanvaraisuudesta. Edellä mainitun säännöksen 2 momentin 3 kohdan mukaan ympäristölupa on lisäksi oltava toimintaan, josta saattaa ympäristössä aiheutua eräistä naapuruussuhteista annetun lain 17 §:n 1 momentin mukaista kohtuutonta räsitusä. Kyseessä ei ole naapuruussuhdelain 17 §:n mukainen kohtuuton räsitus, joten ilmavesilämpöpumppu ei tarvitse ympäristölupaa ympäristönsuojelulain 27 §:n perusteella. Kiinteistön omistajalla on myös ollut oikeus sijoittaa ulkoyksikkö asentajan kanssa parhaaksi katsomalleen seinustalle.

Ympäristönsuojelulain 175 §:n 1 momentin mukaan valvontaviranomainen voi 1) kieltää sitä, joka rikkoo tätä lakia taikka sen nojalla annettua säännöstä tai määräystä, jatkamasta tai toistamasta säännöksen tai määräyksen vastaista menettelyä taikka määrätä asianomaisen täyttämään muulla tavoin velvollisuutensa; 2) määrätä 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla menetellyt palauttamaan ympäristö ennalleen tai poistamaan rikkomuksesta ympäristölle aiheutunut haitta; 3) määrätä toiminnanharjoittajan riittävässä määrin selvittämään toiminnan ympäristövaikutukset, jos on perusteltua aihetta epäillä toiminnasta aiheutuvan tämän lain vastaista ympäristön pilaantumista. Ympäristönsuojelulain 180 §:n mukaan kunnan ympäristönsuojeluviranomainen voi toimittamansa tarkastuksen nojalla antaa ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavaa toimintaa koskevan yksittäisen määräyksen, joka on tarpeen pilaantumisen ehkäisemiseksi. Määräys voi koskea toimea tai rajoitusta, toiminnan tarkkailua tai tiedottamista taikka valvontaa varten tarpeellisten tietojen antamista. Määräys ei voi koskea luvanvaraista, ilmoituksenvaraista eikä rekisteröitävää toimintaa. Määräyksen on oltava kohtuullinen ottaen huomioon toiminnan luonne ja ympäristön pilaantumisen merkittävyys.

Ottaen huomioon ympäristönsuojelulain 5 § 2 momentin määritelmä ympäristön pilaantumisesta, ympäristöluvan perusteet, kiinteistön omistajan oikeudet, naapuruussuhdelain määrittelemä sietokynnys sekä se tosiseikka, että ilmavesilämpöpumpun äänitaso jää meluselvityksen perusteella alle valtioneuvoston päätöksen ohjearvojen, on katsottava, ettei asiassa ole toteutunut ympäristönsuojelulain 175 §:n tai 180 §:n tarkoittamaa rikkomusta tai laiminlyöntiä, jonka perusteella voitaisiin antaa ympäristönsuojeluviranomaisen määräyksiä.

Lieksan kaupunginhallituksen lupajaosto katsoo, että valituslupahakemus ja valitus tulee hylätä perusteettomina.

Oikeudenkäyntikulujen korvaamista koskevasta vaatimuksesta

Lieksan kaupunginhallituksen lupajaosto viittaa myös oikeudenkäyntikulujen korvaamista koskevilta osin hallinto-oikeuden ratkaisuun, jossa Valittajan vaatimus oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta on hylätty.

Lupajaosto vaatii edelleen korkeimmassa hallinto-oikeudessa, että Valittajan vaatimukset oikeudenkäyntimaksujen ja mahdollisten muiden oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta hylätään perusteettomina. Pääasiaratkaisun lopputuloksesta riippumatta ei oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain 95 §:n 1 mom. mukaisesti ole pidettävä kohtuuttomana, että Valittaja itse vastaa oikeudenkäyntikuluistaan.

Esittelijä	Ympäristönsuojelusihteeri
Päätösehdotus	Kaupunginhallituksen lupajaosto päättää antaa esityksen mukaisen lausuman korkeimmalle hallinto-oikeudelle.
Päätös	Kaupunginhallituksen lupajaosto päätti antaa esityksen mukaisen lausuman korkeimmalle hallinto-oikeudelle.
Lisätietoja	ympäristönsuojelusihteeri Ritva Majoinen, p. 040 1044 795, sähköposti ritva.majoinen(at)lieksa.fi